

Очеретина

Микола Руденко

Чи колюча табірна дротина
Вітрові встромляє шпичака,
А чи дуденить очеретина —
Не збагну лиш: звідки і яка?

Може, з неіснуючої хати —
Та, що вже зотліла у землі;
Та, яку в болоті зжала мати,
Коли ми були іще малі.

Чи, можливо, на далекій Віті,
Де витає в споминах душа.
Мій онук у росяному світі
Дудочку майструє з комиша...

Плач у серці, плач, очеретино,
Понад мукою тюремних літ —
Дай забути про лиху дротину.
Що від мене краде білий світ.

І коли у ніч холодну, сіру,
Здавлять груди передсмертні сні —
Розбуди в мені пригаслу віру,
Материнський голос поверни.